

нужда отъ слугиня, която да знае всичко. Ако искашъ. ела. Ще ти дадемъ жилище и храна. Само знай, че ние искаме отъ слугинитѣ си да държатъ чисто, да пазятъ всичко въ редъ и да бавятъ дѣцата ни. Котката се съгласила на драго сърце. Лисанко я завелъ у тѣхъ. Кжщата му била направена подъ земята и дѣбелата Мара едвамъ могла да се провре прѣзъ тѣснитѣ ѝ врата. Госпожа Лисанка била любезна и много се зарадвала като видѣла Мара.

„Ехъ, сега ще мога да излизамъ съ тебе на ловъ!“ извикала тя на мъжа си. Тя щѣла да подскочи отъ драгостъ, ако покривтъ не билъ тѣй низкъ. Госпожа Лисанка току-що бѣ окжпала най-малкото си дѣтенце, и Мара трѣбвало да го люлѣе. Слѣдъ това ѝ дали да оскуби пѣтела, който господинъ Лисанко извадилъ изъ ловджийската си чанта.

На огъня се пекълъ заякъ. Миризмата му дразнѣла много носа на гладната котка. Тя се радвала, че приближава обѣдъ и бързала да покрие маситѣ и да нареди всичко добрѣ, като мислѣла, че госпожа Лисанка ще я обикне и ще ѝ даде по-голѣмъ кжсъ месо.

Въ туй врѣме се върнали тритѣ малки лисичета. Врѣщали се отъ игра. Щомъ съгледали Мара, извикали: „А, нова слугиня!“

Най-голѣмото казало: „Ще ли ми чистишъ добрѣ чепицитѣ?“ Второто: „Ще ли ми отчетвашъ добрѣ палтото?“ А третото: „Ще ли ми редишъ добрѣ креватчето?“

III.

Най-послѣ дошло врѣме за обѣдъ. Мара не могла да се сдържа отъ радостъ. Но каква измама! Заякътъ не билъ за нея. На Мара не бѣ позволено да обѣдва наедно съ лисичето сѣмейство. Заповѣдали ѝ да стои надалечъ отъ масата. Госпожа Лисанка ѝ хвърляла само отъ врѣме на врѣме огризанитѣ кости. Разглезената котка съ мъжа ги догризвала, а господаритѣ, слѣдъ като се наобѣдвали добрѣ, отишли да си по-